

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1393/2019
24.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Добрица Милосављевић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2174/17 од 04.12.2018. године, у седници одржаној 24.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2174/17 од 04.12.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2174/17 од 04.12.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за трошкове одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1231/17 од 29.01.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу по основу накнаде материјалне штете због умањених исплата месечних зарада по основу умањеног минулог рада за период од 01.08.2014. године до 29.06.2017. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспећа до исплате, који су ближе одређени у том ставу изреке пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 51.710,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2174/17 од 04.12.2018. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1231/17 од 29.01.2018. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада материјалне штете због мање обрачунате и исплаћене зараде за минули рад по нижем проценту увећања, односно за мањи број година проведених у радном односу. По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној јер питање обрачуна зараде, конкретно увећања зараде по основу времена проведеном на раду зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Како тужени уз ревизију није доставио правноснажне одлуке судова којима је у истоветној или сличној чињеничној и правној ситуацији донета другачија одлука, то нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбени захтев односи се на потраживање у новцу, па имајући у виду правну природу спора, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као и у осталим имовинскоправним споровима у којима се захтев односи на новчано потраживање.

Тужба је поднета 05.07.2017. године, а вредност предмета спора је 13.714,62 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописан цензус из члана 403. став 3. ЗПП за изјављивање ревизије, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни касациони суд је одбио захтев за досуђивање трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, сходно члану 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић